

Enid Blyton Stories

Vyf op 'n Skatte Eiland

Daar was 'n bouse towenaar wat in 'n spierwit wolf verander was.
Hy het oor die wêreld rondgedwaal en klein varkies en groot
varke, henne en eende en enigiets anders geëet wat hy kon kry.
Hy was 'n groot slegte wolf en almal het geweet van hom.

'Is dit nie 'n wonderlike dag vandag nie?' het Anne vir George gesê, terwyl hulle aan getrek het. 'Ek sien so daarna uit om na die eiland te gaan.'

'Wel, eerlik, ek dink regtig ons moet nie gaan nie,' het George onverwags gesê.

'O, maar hoekom?' het Anne ontsteld uit geroep.

'Ek dink daar gaan 'n storm of iets wees,' het George gesê, terwyl hy uit kyk na die suidweste.

‘Maar, George, hoekom sê jy so?’ het Anne ongeduldig gesê. ‘Kyk na die son – en daar is skaars 'n wolk in die lug!’

‘Die wind is verkeerd,” het George gesê. ‘En kan jy nie die klein wit toppies van die branders daar buite by my eiland sien nie? Dit is altyd 'n slegte teken.’

‘Ag, George – dit sal die grootste teleurstelling van ons lewe wees as ons nie vandag gaan nie,” het Anne gesê, wat geen teleurstelling, groot of klein, kon verduur nie. ‘En buitendien,’ voeg sy kunstig by, ‘as ons in die huis rondhang, bang vir 'n storm, ons sal nie liewe ou Tin by ons kan hê nie.’

‘Ja, dis waar,’ het George gesê. ‘Nou goed dan– ons kan gaan. Maar let op - as 'n storm kom, moet jy nie 'n baba wees nie. Jy moet dit probeer geniet en nie bang wees nie.’

‘Wel, ek hou nie baie van storms nie,’ het Anne begin, maar sy het dadelik gestop toe sy George se smalende kyk sien.

Hulle het afgegaan vir ontbyt en George het haar ma gevra of hulle hul aandete kan neem soos hulle beplan het.

‘Ja,’ het haar ma gesê. ‘Jy en Anne kan help om die toebroodjies te maak. Julle seuns kan in die tuin ingaan en 'n paar ryp pruime pluk om saam te neem. Julian, jy kan afgaan na die dorp wanneer jy dit gedoen het en 'n paar bottels limonade of gemmerbier koop, wat ook al jy wil.’

‘Gemmer suig lekker vir my, dankie!’ het Julian gesê, en al die ander het dieselfde gesê. Hulle het almal baie gelukkig gevoel.

Dit sal wonderlik wees om die vreemde eilandjie te besoek. George het gelukkig gevoel omdat sy heeldag by Tim sou wees.

Hulle het eindelijk weggetrek, die kos in twee gereedskap sakke. Die eerste ding wat hulle gedoen het, was om vir Tim te gaan haal. Hy was in die visserseun se agterplaas vasgebind. Die seun was self daar en het vir George geglimlag.

‘Môre, Meester George,’ het hy gesê. Dit het vir die ander kinders so snaaks gelyk om te hoor hoe Georgina 'Meester George!' genoem word, Tim het verskriklik geblaf. Ek dink hy het geweet jy kom vandag vir hom.’

‘Natuurlik het hy,’ het George gesê en maak hom los. Hy het dadelik heeltemal mal geword en om en om die kinders gehardloop, sy stert af en sy ore plat.

‘Hy sou enige wedren wen as hy net ’n windhond was,’ het Julian bewonderend gesê. ‘Jy kan hom skaars sien daar was net stof. Tim! Haai, Tim! Kom sê “Goeie môre”’.

Tim het opgespring en Julian se linkeroor gelek toe hy op sy warrelwind pad verby was. Toe bedaar hy en het liefdevol verby George gehardloop toe hulle almal op pad was na die strand. Hy het elke nou en dan George se kaal bene gelek en saggies aan sy ore getrek.

Hulle het in die boot geklim en George het die boot weggestoot. Die visserseun het vir hulle gewaai. 'Julle sal nie baie lank wees nie, sal julle?' het hy uit geroep. 'Daar is 'n storm wat op pad is. Dit gaan 'n slegte een ook wees.'

'Ek weet,' het George terug geskree. 'Maar miskien sal ons terug wees voor dit begin. Dit is nog redelik ver.'

George het tot by die eiland geroei. Tim het om die beurt aan elke kant van die boot gestaan en geblaf toe die branders nader na hom gekom het. Die kinders het gekyk hoe die eiland al hoe nader gekom het. Dit het selfs meer opwindend gelyk as die ander dag.

‘George, waar gaan jy land?’ het Julian gevra. ‘Ek kan my eenvoudig nie indink hoe jy jou pad in en uit hierdie aaklige rotse ken nie. Ek is bevrees elke oomblik sal ons teen hulle bots!’

‘Ek gaan land by die klein inham waarvan ek nou die dag vir jou vertel het,’ het George gesê. ‘Daar is net een manier om dit te doen, maar ek ken dit baie goed. Dit is weggesteek aan die maklikste kant van die eiland.’

Die meisie het haar boot slim in en uit die rotse gewerk en skielik, terwyl dit 'n lae muur van skerp klippe omring, sien die kinders die inham waarvan sy gepraat het. Dit was soos 'n natuurlike klein hawe en was 'n gladde inlaat van water wat tot by 'n stuk sand geloop het, beskut tussen hoë rotse. Die boot het in die inlaat gegly en dadelik opgehou wieg, want hier was die water soos glas en het skaars 'n rimpel gehad.

‘Fantasties – dit lyk goed!’ het Julian gesê, sy oë blink van genot. George kyk na hom en haar oë het ook geblink, so helder soos die see self. Dit was die eerste keer dat sy ooit iemand na haar kosbare eiland geneem het en sy het dit geniet.

Hulle het op die gladde geel sand geland. 'Ons is regtig op die eiland!' het Anne gesê en het rond gespring, Tim sluit by haar aan en lyk so mal soos sy. Die ander lag. George het die boot hoog op die sand getrek.

'Hoekom so ver op?' het Julian gesê terwyl hy haar gehelp het. 'Die gety is amper in, is dit nie? Dit sal sekerlik nie so hoog soos hierdie kom nie.'

'Ek het vir jou gesê ek dink 'n storm gaan kom,' het George gesê. 'As mens dit doen, sal die golwe eenvoudig hierdie inlaat skeur en ons wil nie ons boot verloor nie, of hoe?'

Hulle het op die gladde geel sand beland. 'Ons is regtig op die eiland!' sê Anne en sy loop rond, Tim sluit by haar aan en lyk so mal soos sy. Die ander lag. George het die boot hoog op die sand getrek.

'Hoekom so ver op?' het Julian gesê terwyl hy haar gehelp het. 'Die gety is amper in, is dit nie? Dit sal sekerlik nie so hoog soos hierdie kom nie.'

'Ek het vir jou gesê ek dink 'n storm gaan kom,' het George gesê. 'As mens dit doen, sal die golwe eenvoudig hierdie inlaat skeur en ons wil nie ons boot verloor nie, of hoe?'

Dit was regtig 'n baie opwindende plek. Daar was hase oral! Hulle het rondgeskarrel toe die kinders verskyn, maar hulle het nie in hul gate in gegaan nie.

‘Is hulle nie vreeslik mak nie?’ het Julian verbaas gesê.

‘Wel, niemand kom ooit hierheen behalwe ek nie,’ het George gesê, “en ek maak hulle nie bang nie.

Tim! Tim, as jy agter die hase aan gaan, gaan ek woedend wees.'

Tim het met groot hartseer oë na George gedraai. Hy en George het oor elke ding saamgestem behalwe hase. Vir Tim is hase gemaak vir een ding – om te jaag! Hy kon nooit verstaan hoekom George hom nie sou toelaat nie.

Maar hy het homself terug gehou en plegtig langs die kinders geloop, sy oë kyk verlangend na die springende hase.

‘Ek glo hulle sal amper uit my hand eet,’ het Julian gesê.

Maar George skud net haar kop.

‘Nee, ek het dit al met hulle probeer,’ het sy gesê. ‘Hulle sal nie, kyk net na daardie babas. Is hulle nie lieflik nie?’

‘Woef!’ het Tim gesê en stem saam, en hy gee 'n paar treë na hulle toe. George maak 'n waarskuwingsgeluid in haar keel en Tim stap terug, sy stert af.

‘Daar is die kasteel!’ het Julian gesê. ‘Sal ons dit nou
ondersoek? Ek wil so graag.’

‘Ja, ons sal,’ het George gesê. ‘Kyk – dis waar die ingang vroeër
was – deur daardie groot stukkende suileboog.’

‘Die kinders het na die enorme ou boog gekyk, nou half afgebreek. Agter dit was verwoeste kliptrappe wat na die middel van die kasteel gelei het.

‘Dit het sterk mure rondom gehad, met twee torings,’’ het George gesê.

‘Die een toring is amper weg, soos jy kan sien, maar die ander is nie so erg nie. Die kerkkraaie bou dit elke jaar in. Hulle het dit amper met hul stokke volgemaak!’

Toe hulle naby die beste toring van die twee kom, het die kerkkraaie om hulle gesirkel met 'n harde geskreeu van 'Tjak, tjak, tjak!' Tim het in die lug gespring asof hy gedink het hy kan hulle kry, maar hulle roep net spottend na hom.

‘Dit is die middelpunt van die kasteel,’ het George gesê, terwyl hulle deur 'n verwoeste deur ingegaan het in wat soos 'n groot erf gelyk het, waarvan die klipvloer nou met gras en ander onkruid toegegroeï was. 'Hier is waar die mense liefgehad het. Jy kan sien waar die kamers was - kyk, daar is een amper nog heel daar. Gaan deur daardie deurtjie en jy sal dit sien.’

Hulle het deur 'n deur gegaan en het hulle in 'n donker, klipmuur, klip dak kamer gevind, met 'n spatie aan die een kant waar 'n kaggel moes gewees het. Twee spleetagtige vensters het die vertrek verlig. Dit het baie vreemd en geheimsinnig gevoel.

‘Wat ‘n jammer dat dit alles af gebreek is,” het Julian gesê en het weer uit gedwaal. ‘Dit lyk of daardie kamer die enigste een is wat heeltemal heel is. Daar is ‘n paar ander hier - maar dit lyk asof almal van hulle óf geen dak het nie, óf een of ander van die mure is weg. Daardie kamer is die enigste leefbare een. Was daar ‘n boonste verdieping na die kasteel, George?’

‘Natuurlik’, het George gesê. ‘Maar die trappe wat boontoe gelei het, is weg. Kyk! Jy kan ‘n deel van ‘n boonste kamer daar sien, by die kerkkraai toring. Jy kan egter nie daarby uitkom nie, want ek het al probeer. Ek het amper my nek gebreek toe ek probeer opstaan. Die klippe verkrummel onder ‘n mens.’

‘Was daar enige tronke?’ het Dick gevra.

‘Ek weet nie,’ het George gesê. ‘Ek dink so. Maar niemand kan hulle nou kry nie – dit is orals so oorgroei.’

Dit was inderdaad toegegroeï. Groot braambosse het plek-plek gegroeï, en 'n paar bossies het hulle weg in gapings en hoeke gedwing. Die growwe groen gras het oral opgespring en pienk grasangelier het sy kussings in tot die kleinste gaatjies laat groei.

'Wel, ek dink dit is 'n heerlike plek,' het Anne gesê. 'Perfek en absoluut lieflik!'

'Doen jy regtig?' het George tevrede gesê. 'Ek is so bly. Kyk! Ons is nou reg aan die ander kant van die eiland en kyk na die see. Sien jy daardie rotse, met daardie eenaardige groot voëls wat daar sit?'

‘Wel, ek dink dit is 'n heerlike plek,’ het Anne gesê. ‘Perfek en absoluut lieflik!’

‘Doen jy regtig?’ het George tevrede gesê. ‘Ek is so bly. Kyk! Ons is nou reg aan die ander kant van die eiland en kyk na die see. Sien jy daardie rotse, met daardie eenaardige groot voëls wat daar sit?’

'Hulle is duikers,' het George gesê. 'Hulle het baie vis vir hul aandete gevang, en hulle sit daar en verteer dit. Hallo – hulle vlieg almal weg, ek wonder hoekom?

Sy het gou gewet – ver, van die suidweste kom daar skielik 'n onheilspellende dreuning.

'Donderweer!' het George gesê. 'Dit is die storm. Dit kom vinniger as wat ek gedink het!'

Die vier kinders het na die see gestaar. Hulle was almal so geïnteresseerd om die opwindende ou kasteel te verken dat nie een van hulle die skielike verandering in die weer opgemerk het nie.

Nog 'n dreuning het nader gekom. Dit het geklink soos 'n groot hond wat in die lug grom. Tim hoor dit en grom terug, dit klink soos 'n klein donderweer self.

‘My genugtig, ons is nou in vir dit,’ het George half verskrik gesê.
‘Ons gaan nie betyds terug kan gaan nie, dit is vir seker. Dit blaas
teen topspoed op. Het jy al ooit so 'n verandering in die lug
gesien?’

Die lug was blou toe hulle begin het. Nou was dit bewolk, en dit
het gelyk of die wolke baie laag gehang het. Hulle het
saamgeskarrel asof iemand hulle jaag - en die wind het so treurig
rond gewaai dat Anne nogal bang gevoel het.

‘Dit begin nou om te reën,” het Julian gesê en het gevoel hoe ’n enorme druppel op sy uitgestrekte hand spat. ‘Ons beter skuiling kry, nie waar nie, George? Ons gaan pap nat word.’

‘Ja, ons sal binne ’n minuut,” het George gesê. ‘Shoe, kyk net hoe hierdie groot golwe in kom! Goeie genade, dit gaan regtig ’n groot storm wees. Shoe – wat ’n weerligstraal!’

Die golwe het beslis baie hoog begin in kom. Dit was ongelooflik om te sien watter verandering oor hulle gekom het. Hulle het opgeswel, omgedraai sodra hulle by die rotse gekom het, en toe met 'n groot gebrul teen die strand van die eiland opgestorm.

‘Ek dink ons beter ons boot nog hoër optrek,’ het George skielik gesê. ‘Dit gaan inderdaad 'n baie slegte storm wees. Soms is hierdie skielike somerstorms erger as 'n winterstorms.’

Sy en Julian het na die ander kant van die eiland gehardloop waar hulle die boot gelos het. Dit was 'n goeie ding dat hulle gegaan het, want groot golwe het reeds tot daar gejaag. Die twee kinders het die boot amper tot bo-op die lae krans getrek en George het dit vasgebind aan 'n stewige kloofbos wat daar gegroei het.

Teen hierdie tyd het die reën begin neerstort en George en Julian was pap nat. "Ek hoop die ander was verstandig genoeg om skuiling te soek in daardie kamer wat 'n dak en mure het," het George gesê.

Hulle was wel daar en het nogal koud en bang gelyk. Dit was baie donker daar, want die enigste lig wat daar was het deur die twee gleuwe by die vensters en die klein deur opening in gekom.

'Kan ons 'n vuur aansteek om dinge bietjie vroliker te maak?' het Julian gesê en het rond gekyk. 'Ek wonder waar ons 'n paar lekker droë stokke kan kry?'

Dit was amper asof hulle die vraag beantwoord het, 'n klein skare kerkkraaie het wild uitgeroep terwyl hulle in die storm gesirkel het. 'Tjak, tjak, tjak!'"

'Natuurlik! Daar is baie stokke op die grond onder die toring!' het Julian uit geroep. 'Jy weet – waar die kerkkraaie hulle neste maak. Hulle het baie stokke wat daar uit val.'

Hy het die reën ingestorm en na die toring gehardloop. Hy het 'n arm vol stokke opgetel en terug gehardloop.

‘Goed,’ het George gesê. ‘Ons sal 'n lekker vuur hiermee kan maak. Het iemand enige papier om die vuur te begin – of dalk vuurhoutjies?’

‘Ek het 'n paar vuurhoutjies,’ het Julian gesê. ‘Maar niemand het papier nie.’

‘Ja,’ het Anne skielik gesê. ‘Die toebroodjies is in papier toegedraai. Kom ons maak hulle oop en dan kan ons die papier vir die vuur gebruik.’

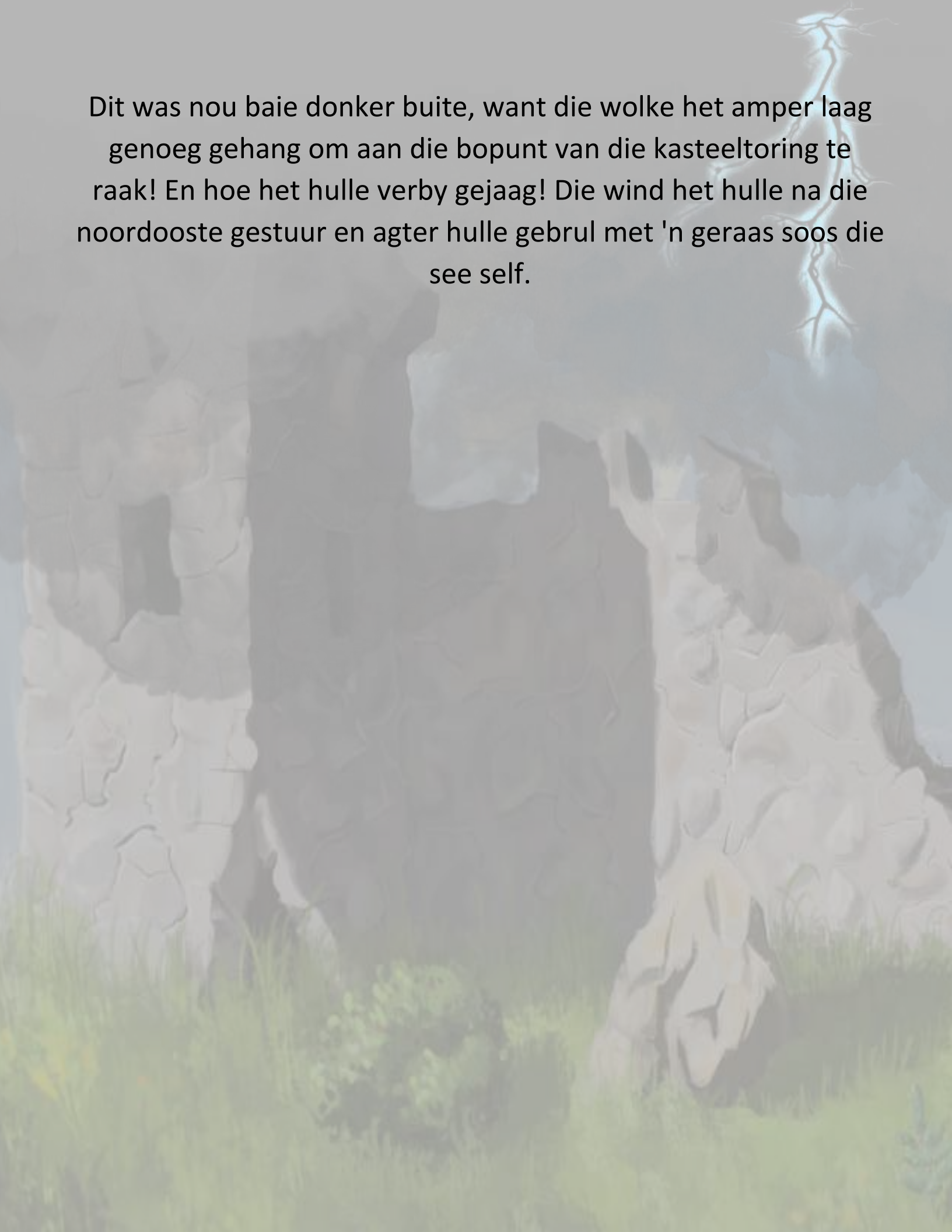
‘Goeie idee,’ het George gesê. So, hulle het die toebroodjies oop gemaak en netjies op 'n gebreekte klip neer gesit en dit eers skoon af gevryf. Toe maak hulle die vuur, met die papier onder en die stokke kruis en dwars bo-op gerangskik.

Dit was lekker toe hulle die papier aan gestee het. Dit het opgevlam en die stokke het dadelik aan die brand geslaan, want hulle was baie oud en droog. Gou was daar 'n fyn krakende vuur aan die gang en die klein verwoeste vertrek is deur dansende vlamme verlig.

Dit was nou baie donker buite, want die wolke het amper laag genoeg gehang om aan die bopunt van die kasteeltoring te raak! En hoe het hulle verby gejaag! Die wind het hulle na die noordooste gestuur en agter hulle gebrul met 'n geraas soos die see self.

‘Ek het nog nooit, nog nooit gehoor hoe die see so 'n aaklige geraas maak het nie,’ het Anne gesê. ‘Nooit! Dit het geklink as of die see op sy hardste stem geskree het.’

Met die huil van die wind en die klap van die groot golwe rondom die eilandjie, kon die kinders hulleself skaars hoor praat! Hulle moes op mekaar skree.

‘Kom ons eet ons aandete!’ het Dick geskree, wat soos gewoonlik verskriklik honger gevoel het. ‘Ons kan niks veel doen terwyl die storm aan duur nie. . .’

Die kinders het die vuur gevoed en hul piekniek klaar maak

Toe dit Julian se beurt was om nog stokke te gaan kry, het hy uit die kamer in die storm in verdwyn. Hy het gestaan en rond gekyk, die reën maak sy kaal kop nat. Dit het gelyk of die storm nou reg bo hulle was. Die weerlig het geflits en die donderweer het op dieselfde oomblik neergeslaan.

Julian was nie 'n bietjie bang vir storms nie, maar hy kon nie help om eerder oorweldig te voel oor hierdie een nie. Dit was so manjifiek. Die weerlig het amper elke minuut die lug in die helfte geskeur en die donderweer het so hard neergestort dat dit amper geklink het of berge rondom hom neerval!

Die see se stem kon gehoor word toe die donderweer opgehou het - en dit was ook wonderlik om te hoor. Die sproei van die see het so hoog in die lug opgevlieg dat dit Julian natgemaak het toe hy in die middel van die verwoeste kasteel gestaan het.

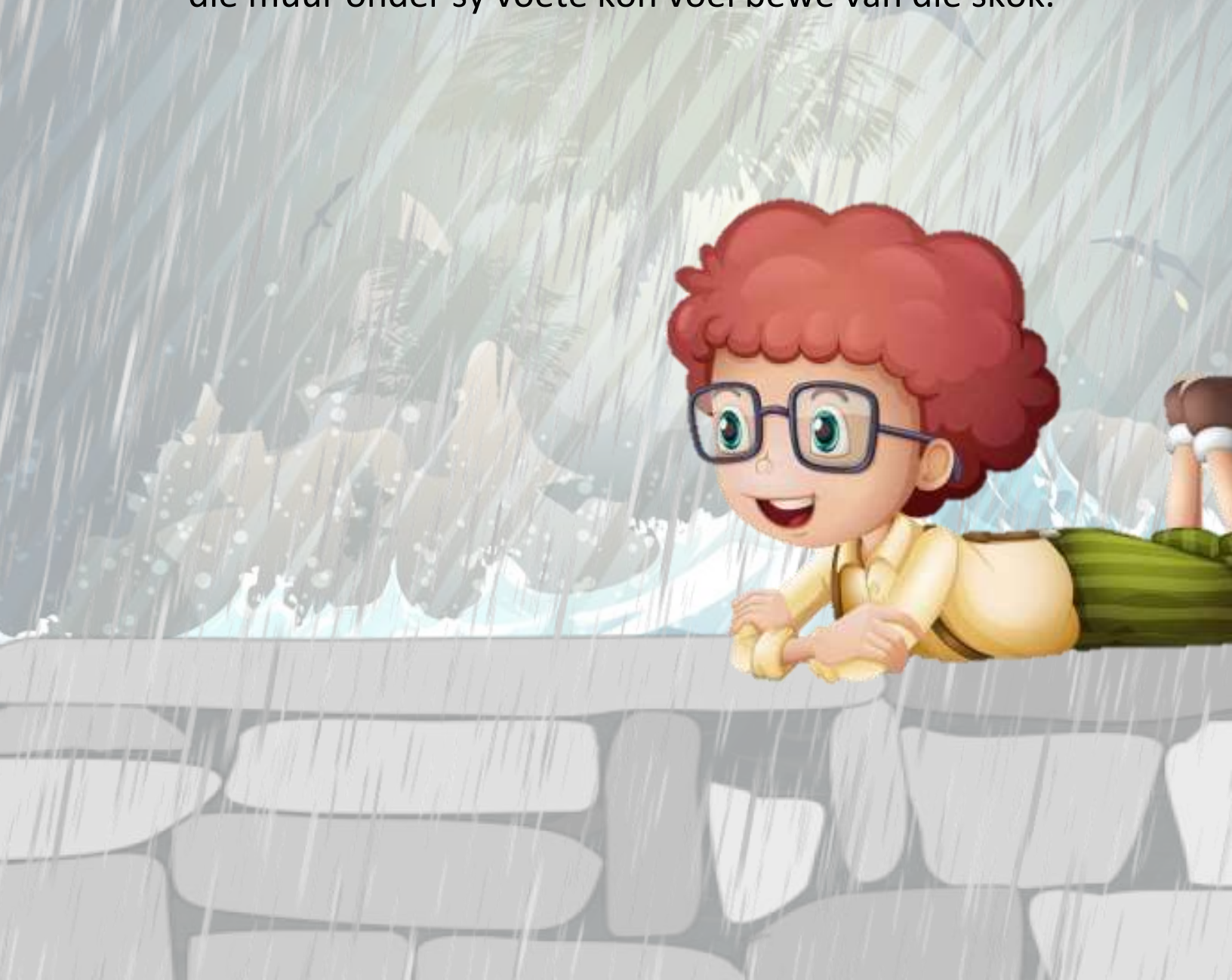
‘Ek moet regtig sien hoe die branders is,’ het die seun gedink. ‘As die sproei hier reg oor my vlieg, moet hulle eenvoudig enorm wees!’

Hy het sy pad uit die kasteel gemaak en opgeklim op 'n deel van die verwoeste muur wat eens om die kasteel geloop het. Hy staan daar bo en kyk uit na die oop see. En wat 'n merkwaardigheid het sy oë ontmoet!

Die branders was soos groot mure van grys-groen! Hulle het oor die rotse gestorm wat oral om die eiland gelê het en sproei het van hulle af gevlieg, blinkwit in die stormagtige lug. Hulle het opgerol na die eiland en met so 'n geweldige krag daarteen gejaag dat Julian die muur onder sy voete kon voel bewe van die skok.

Die seun kyk uit na die see, verwonderd oor die wonderlike merkwaardigheid wat hy gesien het. Vir 'n halwe oomblik wonder hy of die see dalk reg oor die eiland sal kom? Toe het hy besef dat dit nie kan gebeur nie, want dit sou voorheen gebeur het. Hy staar na die groot branders wat inkom - en toe sien hy iets nogal vreemd.

Daar was nog iets op die see by die rotse behalwe die branders – iets donker, iets groots, iets wat lyk asof dit uit die golwe waai en weer gaan lê. Wat kan dit wees?

‘Dit kan nie 'n skip wees nie,’ het Julian vir homself gesê, sy hart het vinnig begin klop terwyl hy sy oë inspan om deur die reën en die sproei te sien. 'En tog lyk dit meer soos 'n skip as enigiets anders. Ek hoop dit is nie 'n skip nie. Daar sou niemand op hierdie verskriklike dag daarvan gered word nie!’ Hy het 'n rukkie gestaan en kyk. Die donker vorm kom weer in sig en sak toe weer weg. Julian het besluit om vir die ander te gaan vertel. Hy het terug gehardloop na die vuurverligte kamer.

‘George! Dick! Daar is iets vreemds daar buite op die rotse
anderkant die eiland!’ het hy voluit geskree. ‘Dit lyk soos 'n skip
- en tog kan dit onmoontlik nie wees nie. Kom kyk gerus!’

Die ander het verbaas na hom gestaar en spring op hul voete.
George gooi haastig nog stokke op sy vuur om dit aan die gang
te hou, en toe volg sy en die ander vir Julian vinnig uit in die
reën.

Dit het gelyk of die storm nou 'n bietjie bedaar. Die reën het nie so hard uitgesak nie. Die donderweer het 'n bietjie verder gerol, en die weerlig het nie so gereeld geflikker nie. Julian het die pad gelei na die muur waarop hy geklim het om na die see te kyk.

Almal het op geklim om na die see te kyk. Hulle het 'n groot tuimelende massa grys-groen water gesien, met golwe wat oral op gestee het. Hulle toppe het oor die rotse gebreek en hulle het na die eiland gestorm asof hulle dit heel kon verslind. Anne glip haar arm deur Julian s'n. Sy het nogal klein en bang gevoel.

‘Jy is reg, Anne,’ het Julian hard gesê. ‘Kyk nou net - jy sal binne 'n minuut iets vreemd sien.’

Hulle het almal gekyk. Eers het hulle niks gesien nie, want die branders het so hoog opgesteek dat hulle alles 'n entjie uit weg gestee het. Toe sien George skielik wat Julian bedoel het.

‘Genadig!’ het sy geskree. ‘Dit is 'n skip! Ja dit is! Word dit verwoes? Dit is 'n groot skip - nie 'n seilboot of vis vang wiks nie!’

‘O, is iemand daarin!’ het Anne gehuil.

Die vier kinders het gekyk en Tim het begin blaf toe hy die vreemde donker vorm hier en daar in die enorme branders gesien sweef het. Die see het die skip nader aan die wal gebring. 'Dit sal op daardie klippe vernietig word,' het Julian skielik gesê.

'Kyk – daar gaan dit!'

Terwyl hy gepraat het, het daar 'n geweldige klap, versplinterende geluid gekom, en die donker vorm van die skip het op die skerp tande van die gevaarlike rotse aan die suidwestelike kant van die eiland neergesit. Dit het daar gebly en net effens verskuif soos die groot golwe daaronder hardloop en dit effens opgelig het.

‘Sy sit daar vas,’ het Julian gesê. ‘Sy sal nie nou beweeg nie. Die see gaan binnekort 'n bietjie daal, en dan sal die skip haar deur daardie rotse vasgehou vind.’

Terwyl hy praat, kom 'n ligstraaltjie sonskyn tussen 'n gaping in die dunner wolke uit. Dit was amper dadelik weg. ‘Goed!’ het Dick gesê en het boontoe gekyk. ‘Die son sal binnekort weer skyn. Ons kan dan ons self warm maak en kan dan droog word – en dalk kan ons uitvind wat daardie arme skip is. Ag, Julian – ek hoop so daar was niemand daarin nie. Ek hoop hulle het almal bote gevat en veilig op ‘n land gekom.’

Die wolke het bietjie meer verdun. Die wind het opgehou brul en tot 'n bestendige briesie gedaal. Die son het weer vir 'n langer tyd geskyn, en die kinders het sy welkome warmte gevoel. Hulle het almal na die skip op die rotse gestaar. Die son het daarop geskyn en dit verlig.

‘Daar is op een of ander manier iets nie reg nie,’ het Julian stadig gesê. George het daarna gestaar met 'n vreemde kyk in haar oë. Sy het om gedraai na die drie kinders en hulle was verstom om te sien hoe die skynsel in haar blou oë bring. Die meisie het amper te opgewonde gelyk om te praat.

‘Wat is dit?’ het Julian gevra en het haar hand vas gegryp.

‘Julian – o, Julian – dit is my wrak!’ het sy geroep, met 'n hoë opgewonde stem.

‘Sien jy nie wat gebeur het nie? Die storm het die skip van die bodem van die see opgelig en dit op daardie rotse laat lê. Dit is my wrak!’

Die ander het dadelik gesien dat sy reg was. Dit was die ou, verwoeste skip! Geen wonder dit het eienaardig gelyk nie.

Geen wonder dit het so oud en donker gelyk, en so 'n vreemde vorm gehad het nie. Dit was die wrak, hoog uit sy slaapplek opgelig en op die rotse daar naby neer gesit.

Die vier kinders was so geweldig verras en opgewonde dat hulle vir 'n minuut of twee nie 'n woord gesê het nie. Hulle het net na die donker skeepsromp van die ou wrak gestaar en hulle verbeel wat hulle kan vind. Toe klou Julian aan George se arm vas en druk dit styf.

'Is dit nie wonderlik nie?' het hy gesê. 'O, George, is dit nie 'n buitengewone ding om te gebeur nie?'

Steeds het George niks gesê nie, maar het na die wrak gestaar, allerhande denke het deur haar gedagtes gejaag.

Toe draai sy na Julian.

'As die wrak nou net myne was, nou dat dit uit gespoel het!' het sy gesê. 'Ek weet nie of wrakke aan die Koning of enigiemand behoort nie, soos verlore skatte doen. Maar die skip het tog aan ons familie behoort. Niemand het baie daaraan gesteur toe dit onder die see was nie - maar dink jy mense sal dit tog vir my vir my eie laat vat, nou dat dit uit gespoel het?'

‘Wel, dan moet ons vir niemand vertel nie!’ het Dick gesê.

‘Moenie laf wees nie,’” het George gesê. ‘Een van die visser manne sal dit sekerlik sien wanneer sy skip uit die baai gaan. Die nuus sal binnekort uit wees.’

‘Wel, dan beter ons dit self ondersoek voordat enigiemand anders dit doen!’ het Dick gretig gesê. ‘Niemand weet nog daarvan nie. Net ons. Kan ons dit nie verken sodra die branders bietjie gesak het nie?’

‘Ons kan nie deur die rotse worstel as dit is wat jy bedoel nie,’ het George gesê. ‘Ons kan dalk per boot daar kom - maar ons kan dit onmoontlik nie nou waag nie, nie terwyl die golwe so groot is nie. Hulle sal nie vandag af gaan nie, dis vir seker. Die wind is nog te sterk.’

‘Wel, wat van môre oggend, vroeg?’ het Julian gesê. ‘Voordat iemand daarvan uit vind? Ek wed dat as ons eerste in die skip kan klim, kan ons enigiets vind wat daar te vinde is!’

'Ja, ek verwag ons kan," het George gesê. 'Ek het vir julle gesê duikers het al af gegaan en het die skip so deeglik as moontlik verken – maar dit is natuurlik moeilik om dit behoorlik onder water te doen. Ons kan dalk iets vind wat hulle gemis het. O, dit is soos 'n droom. Ek kan nie glo dis waar dat my ou wrak so van die bodem van die see af opgekom het nie!

Die son was nou behoorlik uit, en die kinders se nat klere het begin droog in die warm strale. Hulle het in die son gestoom, en selfs Tim se jas het ook in 'n mis opgestuur. Hy het blykbaar glad nie van die wrak gehou nie, en het diep daarvoor gegrom.

‘Jy is snaaks, Tim,’ het George gesê en paai hom. ‘Dit sal jou nie seer maak nie! Wat dink jy is dit?’

‘Hy dink seker dis ’n walvis,’ het Anne laggend gesê. ‘O, George – dit is die mees opwindendste dag van my lewe! Ag, kan ons nie die boot vat en kyk of ons by die wrak kan uitkom nie?’

'Nee, ons kan nie,' het George gesê. 'Ek wens net ons kon. Maar dis heeltemal onmoontlik, Anne. Vir een ding, ek dink nie die wrak het nog heeltemal op die rotse gaan lê nie, en miskien sal dit nie totdat die gety afgeneem het nie. Ek kan sien dit lig nog effens wanneer 'n ekstra groot golf in kom. Dit sal gevaarlik wees om nog daar in te gaan.

En 'n ander ding is, ek wil nie hê dat my boot op die rotse stukkend geslaan moet word nie en ons in daardie wilde water gegooi word nie! Dit is wat sou gebeur. Ons moet wag tot môre.

Dit is 'n goeie idee om vroeg te kom. Ek verwag dat baie grootmense sal dink dit is hul besigheid om dit te verken.'

Die kinders het die ou wrak nog 'n rukkie langer dopgehou en toe weer om die eiland gegaan. Dit was beslis nie baie groot nie, maar dit was regtig opwindend, met sy klipperige klein strand, sy stil inham waar hulle boot was, die verwoeste kasteel, die omsirkelende kerkkraaie en die hase wat oral oorhaaste vlug.

‘Ek is mal daaroor,’ het Anne gesê. ‘Ek doen regtig. Dit is net klein genoeg om soos 'n eiland te voel. Die meeste eilande is te groot om soos eilande te voel. Ek bedoel, Brittanje is 'n eiland, maar niemand wat daarop woon, kan dit moontlik weet tensy hulle vertel word nie. Nou voel hierdie eiland regtig soos een want waar jy ook al is kan jy na die ander kant daarvan sien. ek is mal daaroor.’

George het baie gelukkig gevoel. Sy was voorheen dikwels op haar eiland, maar altyd alleen behalwe vir Tim. Sy het altyd belowe dat sy nooit, ooit iemand soontoe sal neem nie, want dit sal haar eiland vir haar bederf. Maar dit was nie bederf nie. Dit het dit baie mooier gemaak. Vir die eerste keer het George begin verstaan dat die deel van genot hul vreugde verdubbel.

Die Einde

THINK

DIGITAL ACADEMY